

Η στοχοποίηση της Ευρώπης

Οταν πριν από επτά χρόνια ο βρετανικός λαός αποφάσισε την αποχώρηση από την Ευρωπαϊκή Ένωση πολλοί πίστεψαν και ότι έχει αρχίσει να ξηλώνεται οριστικά το πολυόβερ της ευρωπαϊκής ενοποίησης. Είχαν προηγηθεί χρόνια έντονου διχασμού για τον τρόπο αντιμετώπισης της κρίσης δημόσιου χρέους, η παλαβή διαπραγμάτευση και το ψυχεδελικό δημοψήφισμα της Ελλάδας που παρ'όλο που οδήγησε σε Grexit. Ακολούθησε η προσωγική κρίση του 2015 που τροφοδότησε νέους διχασμούς στην ευρωπαϊκή οικογένεια.

Το βρετανικό δημοψήφισμα αναπτέρωσε τις ελπίδες των εκθρών της ΕΕ ότι η οριστική κατάρρευση πλησιάζει. Τον Ιανουάριο του 2017 ο τότε αμερικανός πρόεδρος Ντόναλντ Τραμπ είχε δηλώσει ότι το Brexit ήταν «σπουδαίο πράγμα» και ότι «θα φύγουν και άλλοι». Είχαν ήδη αρχίσει τα στοιχήματα ποια θα ήταν η επόμενη χώρα που θα ζητήσει την αποχώρησή της.

Οι ελπίδες των πάσης φύσεως αντieuρωπαϊών διαψεύστηκαν παταγωδώς. Οι αρνητικές επιπτώσεις του Brexit για τους Βρετανούς έδωσε στην ΕΕ την ευκαιρία να αποδείξει γιατί η ιδιότητα του μέλους έχει σημασία.

Όταν ενέσκηψε η πανδημία οι ίδιοι «ευρωθήφτες» προέβλεπαν επαναφορά των συνοριακών ελέγχων, κατάρρευση της ελεύθερης διακίνησης και κατάρρευση της σημαντικότερης ευρωπαϊκής κατάκτησης, της εσωτερικής αγοράς. Αντ' αυτού η ΕΕ έκανε τεράστια βήματα προόδου για την κοινή αντιμετώπιση της πανδημίας τόσο σε επίπεδο δημόσιας υγείας όσο και στην αντιμετώπιση των οικονομικών επιπτώσεων με το Ταμείο Ανάκαμψης των 750 δισ. και τη χρηματοδότησή

ΓΝΩΜΗ

ΤΟΥ
**ΔΗΜΗΤΡΗ
ΚΟΥΚΟΥΛΑ**

του, για πρώτη φορά, μέσω κοινού δανεισμού.

Η βάρβαρη ρωσική εισβολή στην Ουκρανία έδωσε νέα τροφή στις αντieuρωπαϊκές Κασσάνδρες. Αποκλείεται να υπάρξει κοινή πολιτική απέναντι στη Μόσχα μάρ διαβεβαίωναν οι διάφοροι «γεωπολιτικοί αναλυτές». Ξέχασαν βεβαίως ότι η ΕΕ δεν είναι μόνο ένωση συμφερόντων αλλά κυρίως ένωση αξιών. Και η πίστη στις κοινές αξίες οδήγησαν στην υιοθέτηση των πιο αυστηρών κυρώσεων και στη χρηματοδότηση από τον κοινοτικό προϋπολογισμό όχι μόνο ανθρωπιστικές και οικονομικής βοήθειας προς την Ουκρανία αλλά και της αποστολής εξοπλισμού.

Η αντιμετώπιση των ανεξέλεγκτων μεταναστευτικών ροών και η μετατροπή της Μεσογείου από θάλασσα ειρήνης και συνεργασίας, όπως την είχαν ονειρευθεί οι πρωτεργάτες της ευρωμεσογειακής συνεργασίας, σε νεκροταφείο είναι μια ανατριχιαστική πραγματικότητα που προσβάλλει τις θεμελιώδεις αξίες μας.

Όσοι όμως σπεύδουν άκριτα να ανακηρύξουν την ΕΕ ως κύρια υπεύθυνη της τραγωδίας που καθημερινά εκτυλίσσεται στη Μεσόγειο και να προτείνουν τη φαινομενικά εύκολη και ελκυστική λύση της «κατάργησης των συνόρων» προφανώς αρνούνται να αντικρίσουν την πραγματικότητα. Η κατάργηση των συνόρων αποτelle απλοϊκή, αφελή και τελικά επικίνδυνη ψευδαίσθηση.

Εννοίες όπως «σύνορα» ή «φράχτες» δεν είναι ιδιαίτερα δημοφιλείς και μια Ευρώπη-φρούριο δεν είναι ελκυστική. Η επιτυχία του ευρωπαϊκού εγχειρήματος είναι άλλωστε συνυφασμένη με τη σταδιακή μείωση της σημασίας των εσωτερικών εθνικών συνόρων. Για να κατορθώσει όμως η ΕΕ να εξαλείψει τα σύνορα και να προσφέρει την ελεύθερη διακίνηση ανθρώπων και αγαθών στους ευρωπαίους πολίτες είχαν προηγηθεί δεκαετίες συστηματικών ενεργειών ώστε να δημιουργηθούν οι απαραίτητες συνθήκες. Διακίνηση ευρωπαίων πολιτών σε άλλα κράτη μέλη χωρίς εναρμονισμένο σύστημα ιατροφαρμακευτικής και συνταξιοδοτικής κάλυψης θα οδηγούσε σε χάος. Η ελεύθερη κυκλοφορία εμπορευμάτων θα ήταν αδύνατη χωρίς την εναρμόνιση των τεχνικών προδιαγραφών.

Το Μεταναστευτικό θα παραμείνει μια σημαντική πρόκληση τα προσεχή χρόνια για την Ευρώπη και δεν λύνεται με «ένα νόμο και ένα άρθρο». Η πρόσφατη συμφωνία για περισσότερη αλληλεγγύη στην κατανομή των προσφύγων είναι ένα θετικό βήμα. Χρειάζονται ριζοσπαστικές παρεμβάσεις για την εξάρθρωση των εγκληματικών δικτύων που δρουν συχνά με την ανοχή ή συνενοχή των τοπικών αρχών ώστε να μειωθούν οι θανάσιμοι κίνδυνοι που αντιμετωπίζουν χιλιάδες συνάνθρωποι μας.